

Anne Louise Hassing fra Horsens går på Statens Teaterskoles sidste år og nyder det farverige liv

i Københavns hårde kvarter

Tekst: Bente Just

Foto: Søren Hytting, Nordfoto

Porno-forretningens store gule skilt og den åbne dør til piercing-klinikken i stueetagen viser vej til Anne Louise i nr. 17, som, fortæller junkierne på trappestenen, *er* kommet hjem.

Anne Louise Hassing bor på førstesalen i Istedgade 17. 30 meter fra Hovedbanegården og med den saftige del af Istedgade som nærmeste nabo - i voldsom kontrast til barndommens villakvarter ved Sundet i Horsens.

Der i lejligheden finder vi hende en sen eftermiddag, netop hjemkommet fra en travl dag på teaterskolen, hvor hun træt og dødsulten er faldet om med masser af honningmelon, urtete og smøger inden for rækkevidde.

Lav profil

Det er dén Anne Louise Hassing, der for fem år siden blev landskendt, da hun uden anden skuespillerbaggrund end skolekomedien fik hovedrollen i Niels Malmros-filmen »Kærlighedens Smerte« - og siden fik både filmakademiets »Robert« og filmanmeldernes »Bodil« for rollen.

De mellemliggende år har offentligheden ikke hørt meget til Anne Louise Hassing. Hun har »passet på sig selv« ved at holde lav profil, men har nu indvilget i sit første interview siden al film-virakken.

Anne Louise Hassing, der er blevet 28 år, har brugt tiden til at lære skuespilfaget og går nu på fjerde og sidste år på Statens Teaterskole.

- Jeg trængte simpelthen til en pause fra medierne. I forbindelse med filmen fik jeg det der image som den kæкке, friske Århus-pige, der fra den ene dag til den anden gav interviews om drømme, fremtid, privatliv o.s.v. Ind imellem følte jeg mig lidt mentalt voldtaget. Og efter i et par år at have stået til rådighed for pressen, trængte jeg til at passe lidt på mig selv... passe på Louise, fortæller Anne Louise.

Efter film-premieren i 1992 arbejdede hun en tid som bartender i værtshuset »Gyngen« i Mejlgade i Århus, inden hun søgte ind på de tre teaterskoler og kom ind på Statens, hvor Anne Louise nu er ved at lære faget.

- Det er spændende, men hårdt. Man har altid en opfattelse af sig selv. Sådan er jeg! Men efter en tid på teaterskolen opdager man, at man er så meget andet end bare det. Man arbejder med sig selv, lærer nye sider af sig selv at kende. Det er virkelig hårdt arbejde.

Total scenskræk

En typisk dag på teaterskolen rummer både flamenco-dans, tale, sang, drama. En hverdag fra 9 til 19, hvor livet d& fylder alt - og eleverne ofte mister fornemmelsen af samfundet uden for skolen.

- Jeg holder utroligt meget af skuespilleriet. Men alligevel er jeg hver eneste dag i tvivl, om det nu også er det rigtige. Jeg har total scenskræk, er ved at dø hver gang, jeg skal på scenen. Men jeg er ved at lære at bruge mine nerver til noget positivt. Og noget adrenalin er formentlig nødvendigt, for at man virkelig kan »fyre den af« .

- Jeg tænker tit på, om jeg måske skulle have været gartner. Eller på en anden måde brugt mine hænder tæt på naturen. Men det handler måske i virkeligheden

Anne Louise Hassing: - Jeg er vild med skuespilleriet. Men alligevel hver eneste dag i tvivl, om det er det rigtige. Jeg er ved at dø, hver gang jeg skal på scenen. Men samtidig kan jeg ikke undvære det.

om at finde noget andet væsentligt at fylde sit liv med - ud over skuespiller-jobbet.

- Det er ikke nok altid at spille roller og at sige andres ord. Man må have noget andet som modvægt i tilværelsen. Men det kommer nok helt af sig selv, når jeg engang får et par børn.

Men rollingerne har Anne Louise og kæresten Jesper Jon, der er freelance fotograf, ikke aktuelle planer om. Så ind til videre er det afslapning, lidt klaverspil og en glødende film-interesse, der udgør modvægten til teater-livet. Foruden en svaghed for affaldscontainere, hvor hun finder gamle ting og sager til lejligheden.

- At finde et gammelt billede eller en sær gammel lampe i en container kan *gøre* mig helt høj.

Bekymret morfar

Alene omgivelserne i Istedgade minder hende om, at der er en verden uden for teaterskolen.

Der er i hvert fald liv - på godt og ondt. Et enkelt blik ned på gaden rummer det hele: Narkomanerne med deres guldøl på bænken overfor. En japaner i mørkt jakkesæt og »en sælger fra Jylland«, der studerer lak og læder i pornoshoppens vinduer. Gadens børn, som kommer ud fra døgnkiosken med slik for en 10'er i hånden.

- Livet her er selvfølgelig barskt. Dagligt ser man junkier, der bliver kørt væk i en ambulance efter en overdosis. Men det vil jo eksistere, uanset om jeg bor midt i det eller ej. Og Istedgade rummer også dejlige ting. Indvandrerne små bikse med grøntsager. Ja hele miljøet, hvor alle er tæt på hinanden. Der er næsten noget sydlandsk over det.

- Og jeg føler mig egentlig rimeligt tryk, når jeg kommer sent hjem om aftenen. Men selvfølgelig var mine forældre bekymrede, da de hørte, at jeg ville flytte ind i Istedgade.

- Og ikke mindre min morfar, der er indremissionsk. Han var helt fra den, da han besøgte mig herovre. Men jeg kunne så trøste ham med, at jeg også har Maria-kirken lige på den anden side af gaden. Så helt fortabt er jeg ikke, griner Anne Louise.

Mors gode mad

Men afstanden mellem Istedgade og Clarasvej ved Sundet, hvor forældrene bor direkte til vandet, forekommer unægteligt stor.

- Jamen, jeg nyder da også at komme hjem til mor og far en gang imellem. Det sker ikke så tit, men når det sker, er det utroligt dejligt.

- At sidde nede på »engen« ved vandet, hvor roen er larmende i forhold til København. At få min mors gode mad og blive forkælet lidt. Det er skønt! Så lader man virkelig op til hverdagen herovre i København.

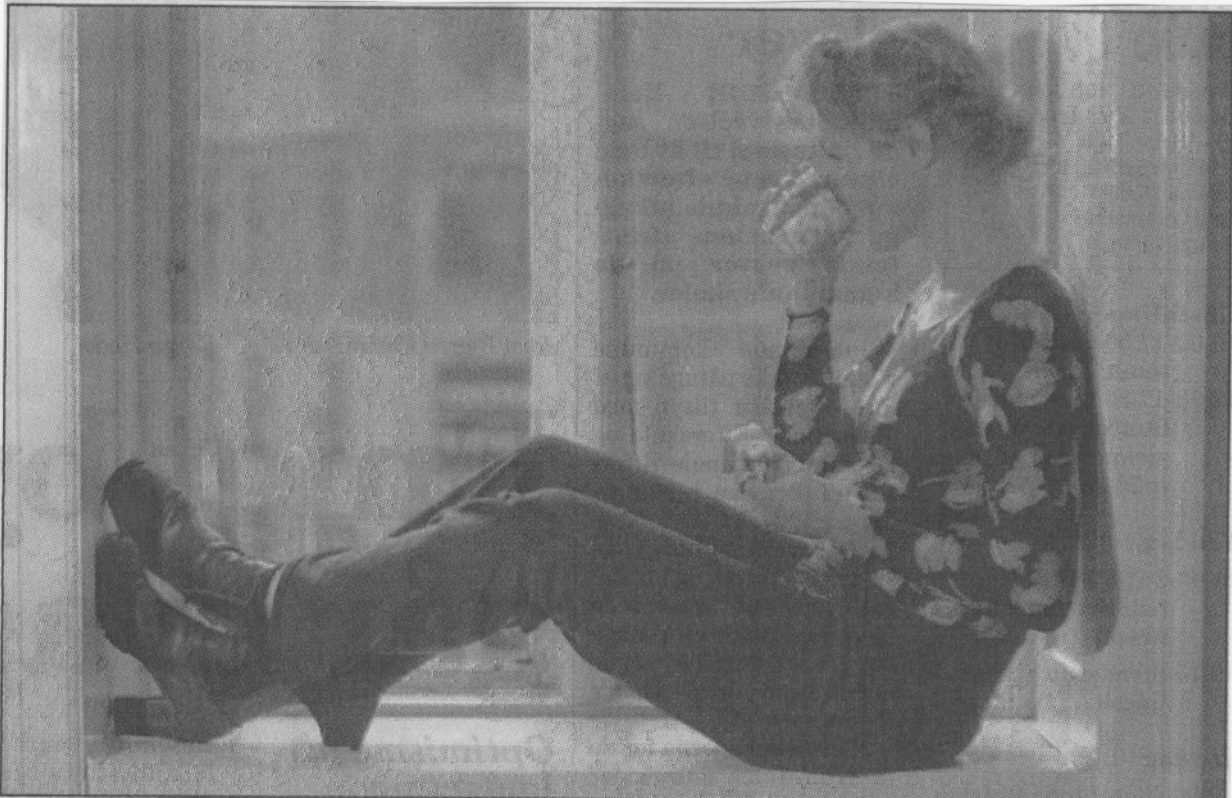
- Foreløbig gælder det det sidste år på skolen. Så længe jeg går der er det begrænset, hvor meget jeg prøver at stå foran det store publikum. Men det kommer, når jeg efter uddannelsen forhåbentlig får gode opgaver.

- Indtil videre er jeg mest fascineret af film. Der er noget dejligt ved at give sig helt og fuldt, koncentreret i nogle få minutter af gangen. Og så har det den fordel, at man jo »altid lige kan lave det om« . Men det er givet, at jeg også skal prøve teatret - også for at lære at styre nerverne.

- *Ønskerollen! Har du sådan én?*
- Jah.. Det er vel rollen som Maggie i Terry Williams »Kat på et varmt bliktag«. Men til den skal jeg lige være nogle år ældre.

- *Hvad vil du lave, hvis du en dag bliver træt af skuespiller-livet?*

- Bo langt ude på landet. Have en masse dyr. Nyde roen. Skrive - et eller andet. Og en gang om året lægge stemme til en tegnefilm. Helst Stampe. Ham er jeg nemlig ret god til, siger Louise, og giver Stampes klassiske replik »Orv! Vandet er jo helt stift« med en stemme så tæt på Stampes, at man næsten kan se de lange

En eftermiddag i vunduesnichen med tid til at reflektere over tilværelsen. Udsigten til Istedgade fortæller om et barsk liv, men som Anne Louise siger: - Det sætter ens egne små-fortrædeligheder lidt i relief.